

HOE DE CHARISMATISCHE VERNIEUWING PATER BEIJERSBERGEN VERANDERDE

André Beijersbergen

Voor de viering van zijn 65-jarig priesterfeest, 24 februari 2001 in zijn woonplaats Weurt, schreef pater André Beijersbergen de volgende tekst.

De charismatische vernieuwing heeft geen officieel benoemde stichter: iedereen die zich daartoe geroepen voelt kan vanuit eigen aandrang beginnen. Ook ik ben niet benoemd door een of andere instantie, maar zodra ik ervan hoorde heb ik mij ervoor ingezet. Ook nu nog kunnen er mensen opstaan die van binnen uit anderen ervoor willen winnen.

DRIE THEOLOGEN UIT AMERIKA

Mijn kennismaking met de charismatische vernieuwing is zo gelopen: op een goede dag, ik denk in 1973*, kwamen drie theologen uit verschillende kerkelijke gezindten naar Nijmegen om te spreken over de charismatische vernieuwing in de Verenigde Staten. Een medebroeder van mij, pater Westerman, vertelde me dat bij het ontbijt. Ik nam mijn fiets en trapte naar de Westerhelling (opleiding voor jongeren), de plaats van samenkomst. Ik beluisterde hun betoog en het sprak mij sterk aan. Zelf was ik bezig met vorming van groepen mensen die hun geloof dieper wilden beleven; vanuit de overtuiging: het geloof verdiepen moet je niet als enkeling doen maar met anderen samen. Ik had een tiental van zulke groepen in verschillende dorpen en steden. Toen ik over de charismatische vernieuwing hoorde spreken voelde ik direct aan: dat is juist wat ik nodig heb voor deze groepen.

WIST NIET WAT DAT INHIELD

Ik abonneerde mij op het Amerikaanse tijdschrift New Covenant (Nieuw Verbond). In het eerste nummer dat ik ontving stond een beschrijving van het ontstaan van de katholieke charismatische vernieuwing, zeven jaar tevoren. Opvallend daarbij was dat het zingen in de Geest, het zingen in tongen, daar centraal stond. Toen dat groepje katholieken (meest jongeren) samengekomen was rond de vraag 'Hoe kunnen wij het geloof onder katholieke jongeren verdiepen?', begonnen ze op een bepaald moment allen te bidden of te zingen in

de Geest. Niet met verstaanbare woorden maar met zinloze geluiden, klanken, voortkomend uit een aanvoelen van Gods heerlijkheid. Dat feit werd in een mum van tijd in de Verenigde Staten bekend, want dat zingen in de Geest was wél al in praktijk gebracht door de talrijke groepen *Pentecostals* - groepen zonder kerkelijke achtergrond, opgericht door een *Pentecostal* -, maar niet eerder door rooms-katholieken.

Het zingen en bidden in de Geest interesseerde me geen cent, ik had geen flauw idee van wat ermee bedoeld werd, kon het me zelfs niet voorstellen. Wat me wel interesseerde was: dat ook jongeren vurige gelovigen werden. En dat zou ik voor de groepen waarmee ik bezig was graag willen.

MIJN EERSTE CHARISMATISCHE RETRAITE

Nu had ik voor de zusters van Oudenbosch vijf retraites voor steeds twintig zusters. En toen ik de eerste retraite ging geven was ik vastbesloten om over de charismatische vernieuwing te spreken, hopen dat de zusters erop in zouden gaan.

Ik vertelde de zusters van wat ik gelezen en gehoord had over de charismatische vernieuwing en stelde voor een retraite te houden over de Heilige Geest. Gewoon: teksten over de Heilige Geest nemen en daar als gemeenschap over nadenken. Bij iedere tekst mocht ieder, na enige minuten stilte, zeggen wat haar getroffen had. We begonnen met de lezing van de bruiloft te Kana en van het begin af aan zongen wij het lied:

*Te Kana werd een feest gevierd,
Maria was daarbij.
Ook Jezus wou ter bruiloft gaan,
Hij was een mens als wij.*

Refrein:

*Geef ons te drinken Heer,
zend ons uw Geest.
Breng ons tezamen
op uw bruiloftsfeest.*

Dat lied is niet opgenomen in een kerkelijke zangbundel, zelfs niet in onze charismatische liederenbundel. Dat lied werd steeds opnieuw aangeheven. Het heeft de hele retraite begeleid. En dat was een zegen.

ONGELOFELIJK GELUKKIG

Voorstel was dus: we nemen de teksten uit het Nieuwe Testament die over de Heilige Geest gaan, bij iedere tekst nemen we even stilte om na te denken en te bidden, en dan mag iedereen zeggen wat zij gevonden heeft. Een van de teksten was: 'Toen was de Geest er namelijk nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was' (KBS 1995).

Het was mijn eerste charismatische retraite. Zelf voelde ik mij ongelofelijk gelukkig. Onder de eucharistievieringen werden de aanwezigen steeds vrijer: men dankte in eigen woorden. Ik denk dat in die retraite de Heilige Geest duidelijk aan het werk was.

Dat was de eerste retraite. En die andere vier? De andere vier groepen durfden het niet aan: dat werden dus gewone retraites. De Heilige Geest zal ook daarin wel gewerkt hebben. Naderhand kreeg ik contacten met Walter Smet SJ, die de charismatische vernieuwing in Amerika had leren kennen, en kardinaal Suenens.

Tot zover wat André op 91-jarige leeftijd schreef, ruim 27 jaar na zijn eerste charismatische retraite. In het augustusnummer van Bouwen aan de Nieuwe Aarde 1973 schreef hij, vanuit datzelfde Weurt waar hij toen al woonde, dat zijn retraites in de loop van de jaren steeds meer waren veranderd. Hij ging meer steunen op de H. Schrift, meer de anderen het woord laten en meer werken naar de concrete situatie van deze groep. 'De kracht van Gods Geest toonde zich steeds duidelijker, maar in de laatste retraite van 28 juli tot 3 augustus (1973) was het overweldigend. Het is me nog nooit overkomen, dat alle deelnemers zo diep getroffen waren en naar zo een openhartige

gemeenschap in de Geest toegegroeid zijn. Hier werd mij duidelijk dat Pinksteren een gebeurtenis is die zich voortzet in alle tijden. Er zijn grote dingen op komst zodra we het aandurven de Geest te laten werken', zo schreef pater André Beijersbergen in Augustus 1973 in *Bouwen aan de Nieuwe Aarde als inleiding op een uitvoerig verslag van die retraite.*

#

HISTORISCHE CONFERENTIE

*In zijn herinnering maakte André in het voorjaar van 1973 kennis met de charismatische vernieuwing door drie theologen uit de VS. Op 24 maart 1973 was er inderdaad een charismatische conferentie op de Westerhelling (Sophiaweg 8) te Nijmegen, maar deze stond reeds in *Bouwen aan de Nieuwe Aarde* aangekondigd. 'De bedoeling van deze conferentie is: te bevorderen dat de christenen van alle gezindten zich open zouden stellen voor de gaven (charismata) van de heilige Geest. De deelnemers (tussen de 150 en de 200) komen van alle kerken; het aantal katholieken is groeiend', zo schreef André in maart 1973 in *Bouwen aan de Nieuwe Aarde*. De conferentie die zo belangrijk was in de herinnering van pater André moet zijn geweest in het najaar van 1971 op dezelfde plaats. Ds. Wim Verhoef schreef daarover in *Vuur*: 'Toen was er in Nijmegen een grote charismatische conferentie van werkelijk niveau, geleid door David du Plessis, prof. Rodman Williams en dr. Kilian McDonnell. Na een lange landelijke stilte eindelijk een nieuwe inspiratie. Het was een ontmoetingspunt voor velen, uit diverse groepen en bewegingen' (*Vuur* jrg. 17, nr. 7/8). Zo schreef ds. Verhoef, die al sinds de vijftiger jaren bezig was met charismatische vernieuwing in de protestantse kerken. Van die drie sprekers heeft de rooms-katholieke pater dr. Kilian McDonnell tot op heden een prominente rol gespeeld in de katholieke charismatische vernieuwing.

Kees Slijkerman

Uit: *Bouwen aan de Nieuwe Aarde* jaargang 29 nr. 5, sept-okt. 2001 Verschijningsdatum 21 september 2001

Een overzicht van de hele serie *Mensen van het eerste uur* staat op: www.kcv-net.nl/kcv/historie/mensen-van-het-eerste-uur. Dit is document 0055 op www.stucom.nl